

בש"פ 6831/20 - אטרשעבאן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6831/20

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל

העורר:

אטרשעבאן

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערר על מעצר עד תום הליכים לפי החלטת בית
המשפט המחוזי בירושלים מיום 17.9.2020 במ"ת
28168-07-20 שניתנה על ידי כב' השופט ר' יעקובי

תאריך הישיבה:

כ"ו בתשרי התשפ"א (14.10.2020)

בשם העורר:

עו"ד סנאח'יר

בשם המשיבה:

עו"ד אושרה פטל-רוזנברג

החלטה

1. מונח לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (מ"ת 28168-07-20, כב' השופט ר' יעקובי) לעצור את העורר עד לסיום ההליכים נגדו. הסנגורית הסתייגה מהחלטת בית המשפט המחוזי בהיבטים דיוניים: היעדר הנמקה מספקת, אי-מתן הזדמנות לשמיעת המפקחים, ויצירת ציפייה לשחרור על סמך התסקירים הרבים שהוזמנו.

אומר כבר בפתח הדברים כי יתכן שיש טעם בטענות הסנגורית ביחס לחלק מההיבטים הדיוניים של העניין. ואולם במסגרת הביקורת הערעורית דעתי היא כי בנסיבות העניין, גם אם נפלה טעות או מעין טעות בהליך קמא, אין בסיס להתערבות.

2. עובדות כתב האישום שהוכח לכאורה – שבו מיוחסות לעורר עבירות של נשיאת נשק, ירי מנשק חם במקום מגורים, סחיטה באיומים והיזק בזדון – מצביעות על מסוכנות רבה. לפי כתב האישום, העורר נשכר על ידי אחר כדי לאיים על אדם שהסתכסך עמו, תמורת סכום של 100,000 ש"ח שישולם לאחר שמעשה הסחיטה "יצליח". בהמשך לכך הגיע העורר לביתו של המתלונן כשהוא חמוש באקדח, וירה תריסר פעמים או יותר לכיוון ביתו. כתוצאה מהירי חדרו קליעים לשער הכניסה של בית המתלונן, לדלת מכוניתו, נופצה שמשות מבואת הבית, ונגרמו נזקים בסך של כ-90,000 ש"ח.

הסנגורית תיארה את הקשיים שבהם מצוי העורר במישור האישי והכלכלי בעקבות מגיפת הקורונה, אך אין בכך כדי לגבור על עוצמת החומרה של המעשים שנעשו לכאורה. על פי סיפור המעשה, העורר נהג כ"חרב להשכרה" וירה לפחות 12 פעמים לעבר ביתו של המתלונן – הכל על מנת לסחוט ממנו סכום כספי מכובד. גם אם נקבל את דברי העורר כי סבר שאין איש בבית בטרם ירה, אין להשלים עם התנהגות כזו, שנועדה להפחיד את המתלונן, תוך עשיית דין עצמי הכרוכה בסיכון הציבור.

בעניין התסקירים השונים שהוגשו אוסיף כי על בית המשפט לברר את האפשרות של שחרור לחלופת מעצר, וכלל אין לשלול גם את הדרך של הזמנת תסקיר במקרה המתאים. מצוות המחוקק היא לא להורות על מעצר אם "ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור, שפגיעתם בחירותו של הנאשם, פחותה" (סעיף 21(ב)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996. וכן ראו את סעיף 21א לחוק, שכותרתו "תסקיר מעצר". הכלי של תסקיר מעצר מושרש בדין הישראלי, אך רצון לבחון חלופות אין משמעותו כי בית המשפט אינו רשאי להפעיל שיקול דעת. להפך, עליו לעשות כן לפי אמות המידה המחייבות, על מנת להחליט האם להורות על מעצרו של נאשם עד לתום ההליכים.

מעבר לכך, במקרנו שירות המבחן לא המליץ בסופו של דבר על מעצר בפיקוח אלקטרוני. צוין באחד התסקירים כי העורר מציג עמדות המאשרות התנהלות אלימה במצבים בהם עסוק בצרכיו ומופעל מלחצים רגשיים פנימיים, וכי הוא עשוי בנסיבות מסוימות לחזור ולחפש מענים שוליים מוכרים חרף היותו מודע למחירים שעשוי לשלם. עוד צוין כי הערבים שהוצעו אינם מתאימים, גם בשל היותם קרובי משפחה שאינם ערים למוקדי הסיכון, באופן שיקשה עליהם למלא את תפקידם. בתסקיר קודם אף נקבע כי העורר עומד ברמת סיכון גבוהה להמשך התנהלות אלימה, וכי גם תוצאות האלימות – היה וינהג כך – עלולות להיות ברמת חומרה גבוהה. בהקשר של מסוכנות יש לציין כי העורר לא היה קשור לסכסוך, אלא פעל כסוג של "מוציא לפועל" מעל לדין, ממניעים כספיים בלבד. בנסיבות אלה, אין מקום להתערב בהחלטת ערכאה קמא בדבר מעצר עד תום ההליכים.

3. הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ו בתשרי התשפ"א (14.10.2020).

ש ו פ ט